

KRISTEN CALLIHAN

Idool

Vertaald door Lona Aalders

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Proloog

Muziek kan je beste vriend zijn als je eenzaam bent, je liefde als je liefde nodig hebt. Het geeft uiting aan je woede, je verdriet, je vreugde, je pijn. Het is je stem als je je eigen stem kwijt bent. Het is geweldig om daar deel van uit te mogen maken, een eer om de soundtrack van iemands leven te zijn.

– Killian James, leadzanger en gitarist, Kill John

Het verleden

Killian

Het Beest is temperamentvol. Het ene moment heeft het je lief, het volgende moment haat het je, en je weet nooit welke kant je te zien krijgt totdat het zo ver is. Als het Beest je haat, moet je het ondergaan en hopen dat je het overleeft zonder volledig verscheurd te worden, totdat je veilig kunt ontsnappen. Maar als het van je houdt?

Damn, dat is het beste gevoel op aarde. Je hunkert naar die tijd met het Beest. Leeft voor die momenten. Het wordt je leven. Je doel. Je hele wereld. En omdat je er zo afhankelijk van wordt, ga je het ook een beetje haten.

Liefde. Haat. Geen rust. Geen middenweg. Alleen hoogte- en dieptepunten.

Het wacht daarbuiten op me. Een langzaam, aanzwellend ge-

grom. Ik voel het in mijn botten, in de subtiele lading in de lucht om me heen, en in het trillen onder mijn voeten.

Mijn hart begint sneller te kloppen, de adrenaline begint te stromen.

‘Klaar om met de duivel te dansen?’ vraagt Whip aan niemand in het bijzonder.

Hij drinkt een flesje water leeg, terwijl hij met zijn vrije hand een onrustig ritme op zijn knie tikt.

Duivel, Beest, Meesteres. We geven er elk een andere naam aan. Het maakt het Beest niet uit. Wij zijn aan hem onderworpen, behalve op de momenten waarop we bezit van het Beest kunnen nemen.

Het gebrul wordt luider, gevolgd door een dof gedreun, dreun, dreun. Mijn naam. Het roept me.

Killian. Killian.

Zwaar ademend sta ik op. Een rilling loopt over mijn huid, mijn ballen trekken samen.

Ik beantwoord de roep, en een golf van geluid en pure energie overspoelt me als ik het licht in loop.

Heet, verblindend.

Het Beest schreeuwt. Om mij.

En ik ben degene die het beheerst. Ik hef mijn armen, loop naar de microfoon. ‘Hallo, New York!’

Het gejuich is zo overweldigend dat ik achterover wankel.

Er wordt een gitaar in mijn hand gedrukt, de gladde hals is zowel vertrouwd comfortabel als een adrenalinekick. Ik doe de riem om mijn nek. Whips drums beginnen een pulserende beat te spelen en mijn lichaam beweegt op de maat. Jax en Rye vallen in, hun riffs weven een ingewikkeld patroon.

Harmonie. Poëzie van geluid. Een schreeuw van verzet.

Ik begin te tokkelen, mijn stem wordt luider. Muziek stroomt door mijn aderen. Het stroomt uit me als hete lava, zet de lucht in vuur en vlam, zet een storm van enthousiaste kreten in gang.

Kracht. Zoveel kracht. Het Beest reageert, een liefde zo krachtig dat mijn pik keihard wordt en de haren in mijn nek rechtop

gaan staan. Alles wat ik ben, stop ik in mijn stem, in mijn optreden.

Op dat moment ben ik God. Almachtig. Eindeloos.

Niets – níets – op aarde geeft zo'n kick. Niets is hiermee te vergelijken. Dit is het leven.

Maar dat is het punt met het leven: het kan in een oogwenk veranderen.

Er is maar één moment voor nodig.

Waardoor

Alles...

Stopt.

De toekomst

Libby

‘Er is al zoveel geschreven over je relatie met Killian James. Maar jij en James laten er weinig over los.’ De verslaggever glimlacht bemoedigend, haar blauwe haar valt over één oog. ‘Kun je na het optreden van gisteravond misschien toch een klein tipje van de sluier oplichten?’

Ik zit opgerold in een leren stoel in een hotel met mijn rug naar de skyline van New York, en ik glimlach bijna om de vraag die ik nu al zo'n duizend keer heb gehoord.

Maar mijn mediatraining komt om de hoek kijken. Een glimlach zou betekenen dat ik instem of dat ik terughoudend ben, wat haar zal irriteren. Ik wil geen ‘tipje oplichten’, en ondanks wat critici zeggen, is dat niet omdat we ze willen sarren. We wilden ons privéleven gewoon privé houden. De Killian die ik kende, was van mij, niet van hen.

‘Er is niet veel wat de wereld nog niet weet.’ Niet helemaal waar. Maar waar genoeg.

De glimlach van de verslaggever wordt iets scherper. Een baracuda die bloed in het water ruikt. 'O, daar ben ik niet zo zeker van. We kennen tenslotte jouw kant van het verhaal nog niet.'

Ik weersta de neiging om aan de boord van mijn witte kasjmier tuniek te trekken. God, deze trui, en zelfs mijn verdomde ondergoed, kostte meer dan ik in een jaar zou hebben uitgegeven voordat hij in mijn leven kwam.

Ik kijk opzij en zie waterflessen in een zilveren ijsemmer staan: een donkergroene fles, een gouden fles en een fles versierd met kristallen. Eerder verkondigde een assistent trots dat de groene fles, vermoedelijk uit Japan, meer dan vierhonderd dollar kostte.

Vierhonderd dollar. Voor water.

Ineens moet ik lachen. Om de waanzin van mijn leven. Om designer water. Om het feit dat deze penthousesuite mijn nieuwe normaal is. Dan wil ik huilen. Omdat ik dit allemaal niet zou hebben zonder hem. En omdat dit nieuwe leven geen betekenis heeft als ik het niet met hem kan delen.

Ik word overspoeld door een golf van leegte. Ik voel me op dit moment zo alleen dat een deel van mij de hand van deze vrouw wil grijpen, alleen maar om even contact met een ander mens te voelen.

Ik moet praten. Ik moet gehoord worden. Eén keer maar. En misschien, heel misschien, voelt het dan niet meer alsof ik ieder moment ineen kan storten.

Ik haal diep adem en kijk de verslaggever aan. 'Wat wil je weten?'

Hoofdstuk 1

Het heden

Liberty

Er ligt een zwerver op mijn gazon. Wacht. Misschien moet ik een betere term gebruiken, iets wat politiek correcter is.

Thuisloze? Vagebond? Nee, ik hou het toch maar op zwerver. Vooral omdat ik betwijfel of hij echt dakloos en zonder bezittingen is. Zijn huidige toestand lijkt meer een keuze dan een permanente situatie.

De enorme zwartchromen Harley die dwars door mijn arme voortuinhek is gecrasht, is voldoende bewijs van enige rijkdom. Dat kloteding heeft niet alleen het hek vernield, ook mijn gazon is verwoest. Maar het is niet de schuld van de motor.

Ik kijk woedend naar de zwerver. Niet dat hij het merkt.

Hij ligt languit op zijn rug, armen omhoog en duidelijk knock-out. Zijn borstkas gaat op en neer in het regelmatige patroon van diepe slaap, dus ik hoef in ieder geval niet te dealen met een lijk.

Ik weet dat ik me geen zorgen hoef te maken om zijn gezondheid, ik heb dit al vaker gezien. Te vaak.

Godsamme, wat een stank. De oorzaak is duidelijk. Zijn huid glimt van het zweet en zijn zwarte T-shirt zit vol kots.

Walgend trek ik mijn bovenlip op en ik slik een paar keer zodat ik zelf niet ga kokhalzen. Zijn gezicht is bedekt met warzig, donker haar, maar ik vermoed dat hij nog vrij jong is. Hij is lang en pezig, de huid op zijn armen is strak. Zijn jonge leeftijd

maakt het helemaal deprimerend. Stomdronken en uitgeteld in de bloei van zijn leven. Super.

Ik stap voorzichtig om hem heen, mompel iets over eikels die dronken de weg op gaan, en loop terug met de tuinslang in mijn hand. Ik richt de slang op de dronkenlap en het water raakt mijn doel met hoge snelheid en een bevredigend gesis en gespetter.

De zwerver komt geschrokken overeind, sputterend en zwaaiend, op zoek naar de bron van zijn kwelling. Ik blijf spuiten. Ik wil die stank weg hebben.

‘Maak dat je wekomt!’ Omdat hij van top tot teen ranzig is, richt ik lager, op zijn broek en kruis.

‘Fucker!’ Hij heeft een diepe, rauwe stem. ‘Wil je daar verdomme mee ophouden?’

‘Nope. Je stank is onverdraaglijk. Het is dat je beweegt, anders zou ik denken dat je al aan het ontbinden was.’

Ik richt de waterstraal langs zijn pezige lichaam omhoog tot aan zijn hoofd. Lang, donker haar zwaait alle kanten op terwijl hij weer sputtert.

Ineens brult hij. Het geluid doet pijn aan mijn oren en zou beangstigend moeten zijn, maar hij is duidelijk te zwak om te staan. Een gespierde onderarm zwaait echter omhoog en slaat de natte haarlokken uit zijn gezicht. Ik vang een glimp op van donkere ogen die branden van verwarde woede. Tijd om dit af te ronden.

Ik laat de sproeikop los en laat mijn wapen zakken. ‘Zoals ik al zei, oprotten.’

Een spiertje in zijn kaak trilt. ‘Ben je gestoord?’

‘Jij bent degene die bezweet en bedekt met kots in iemands voortuin ligt uit te brakken.’

De gazonvloeber kijkt om zich heen alsof hij zich nu pas realiseert dat hij op de grond ligt. Hij besteedt geen aandacht aan zijn kleren. Aangezien ze doorweekt zijn, is hij zich vermoedelijk bewust van hun toestand.

‘Ik heb een tip voor je,’ zeg ik, terwijl ik mijn tuinslang neergooi. ‘Wees niet zo’n cliché.’

Dit raakt hem zichtbaar. Hij knippert naar me, terwijl het water in straaltjes over zijn wangen en in zijn dikke baard loopt. ‘Je kent me niet goed genoeg om een label op me te plakken.’

Ik snuif. ‘Je bent dronken van je motor gelazerd, een motor waar je waarschijnlijk alleen in het weekend op rijdt, mits het mooi weer is. Je haar is te lang, je gezicht snakt naar een scheermes, hoewel die baard waarschijnlijk is bedoeld om te laten zien hoe stoer je bent.’ Ik kijk naar zijn armen. Sterk, gespierd. ‘Tatoeages zouden het plaatje afmaken, maar misschien heb je MAMA op je reet laten zetten.’

Er komt een vreemd, verontwaardigd geluid uit zijn mond. Bijna een lach, maar eentje vol woede.

‘Wie b n jij?’

Het is indrukwekkend hoeveel minachting hij in die ene vraag weet te leggen. Zeker gezien de toestand waarin hij verkeert. Een lesje bescheidenheid zou hem goed doen. Net als een chemische douche.

‘De persoon wiens tuin je hebt verwoest. Normaal zou ik je een rekening geven, maar ik ben bang dat ik ga kotsen als ik dichterbij kom.’ Ik veeg mijn natte handen af aan mijn spijkerbroek en werp hem een laatste boze blik toe. ‘En nu oprotten, voordat ik de politie bel.’

Yup. Ik ben officieel opgefokt. Met woedende passen marcheer ik terug naar mijn huis, in plaats van kalm en beheerst te lopen, zoals ik van plan was. Maar het voelt goed; mijn tempo werkt bevrijdend.

Ik ben de afgelopen maanden zo kalm geweest. Zo beheerst.

Misschien heb ik vreemd genoeg toch iets te danken aan me-
neer Arrogante Dronkaard.

Maar mijn dankbaarheid kent grenzen. Ik wil absoluut niet dat hij me volgt. Wat hij wel doet. Vanuit mijn ooghoek zie ik hem opstaan, wankelen, zijn balans vinden. Hij komt dichterbij, trekt zijn natte shirt uit en gooit het in het gras.

Een striptease. Top.

Ik ga sneller lopen en vervloek mijn lange oprit. Minstens zes-

tig meter van de stoeprand tot de deurmat.

Weer een beweging en hij gooit een laars naar me toe. Ik kijk geschrokken achterom.

En daar gaat zijn broek. Een man van bijna twee meter, gespierd, pissig en poedelnaakt, begint me te besluipen. Ah. Daar zijn de tatoeages die ik al had verwacht. Of liever gezegd, één enorme tatoeage van krullende, elkaar kruisende lijnen die zijn linker bovenarm en torso bedekt.

Ik focus op de lijnen zodat ik niet naar zijn lange, dikke pik staar, die tussen zijn benen als een klepel heen en weer zwaait bij elke stap die hij zet.

Ik loop door en roep boos over mijn schouder. ‘Als je nog dichterbij komt, schiet ik je neer.’

‘O, je hebt natuurlijk een geweer, Elly May,’ snauwt hij terug. ‘Wat een cliché. Je mist alleen nog een tuinbroek en een stuk stro om op te kauwen.’

Hij gaat te ver. Ik stop en draai me om. ‘Noem je me nou een boerenkinkel?’

Hij blijft ook staan. Met zijn handen op zijn heupen, zonder enige schaamte voor zijn naaktheid, staat mijn gazonsloeber me vorsend aan te kijken, alsof hij de baas van de wereld is. ‘Wil je beweren dat je dat niet bent, Huckleberry Pie?’

Ik voel mijn huid heet worden van frustratie. Ik loop naar hem toe. Nou ja, niet te dichtbij, ik ben nog steeds bang voor de stank. Van dichtbij moet ik toegeven dat hij er niet slecht uitziet. Als je de gore baard, bloeddoorlopen onyxkleurige ogen en grauwe katerteint wegdenkt, heeft hij sterke maar gelijkmatige gelaatstrekken en wimpers die lang genoeg zijn om een vrouw jaloers te maken. Dit wakkert mijn woede nog verder aan.

‘Luister, gast, een vrouw naakt stalken kan worden beschouwd als seksuele intimidatie.’

Hij snuift. ‘Hou je fantasietjes voor je, Elly May. Ook als ik wel interesse in je had, zou je niks te vrezen hebben, aangezien ik momenteel belemmerd word door een whiskypik.’

‘Je bent intiem bekend met het fenomeen vermoed ik?’ Ik trek

mijn neus op en weiger naar beneden te kijken. ‘En dat durft naar mijn seksuele tekortkomingen te hinten.’

Zijn ogen glinsteren en even denk ik dat hij gaat lachen. In plaats daarvan grijnst hij alleen met een geërgerde blik. ‘Geef me een uur en wat koffie, dan kunnen we het er uitgebreid over hebben.’

‘Nog even en je verwacht ook nog ontbijt.’

Een ondeugende glimlach licht zijn hele gezicht op. ‘Nou, als je het aanbiedt...’

‘Weet je wat me nog het razendst maakt?’ bijt ik hem toe.

Hij fronst zijn dikke, donkere wenkbrauwen. ‘Wat?’

Hij zegt het alsof hij me niet goed heeft verstaan, niet als antwoord op mijn vraag.

Maar ik antwoord hem toch.

‘Je had iemand kunnen verwonden. Of erger. Mij, of iemand onderweg, iemand met familie, geliefden.’ Verdriet knijpt mijn hart samen. ‘Je had levens kunnen verwoesten, van de mensen die achterblijven en met het verlies moeten leren dealen.’

Hij verbleekt, zijn belachelijke wimpers vegen over zijn wangen terwijl hij knippert.

‘Wil je jezelf zo graag van kant maken? Doe het op een andere manier.’

Mijn stem sterft weg als hij gromt en dan trekt hij zijn bovenlip op als een wild dier. Hij zet een agressieve stap in mijn richting alsof hij me aan wil vallen, maar houdt zich in. ‘Waag het niet... Je hebt geen flauw idee wat ik heb...’ Zijn gezicht wordt asgrijs als hij op me neerkijkt.

We staren elkaar aan terwijl hij boven me uittorent, bleek en trillend, zijn woede zo dicht onder de oppervlakte dat zijn ogen ervan glanzen. Het is die pijnlijke woede die me in zijn greep houdt, me afleidt van de waarschuwingssignalen.

‘Je weet niet...’ Hij slikt een paar keer krampachtig.

Pas dan besef ik wat er gebeurt. Ik spring achteruit, maar het is al te laat. Mijn gazonsloeber buigt zich voorover en kotst me helemaal onder.

Pure schok houdt me even aan de grond genageld. Dan dringt de geur zich aan me op. Ik dwing mezelf om mijn kwelgeest aan te kijken. Een arsenaal aan verwensingen raast door mijn hoofd, maar ik spreek er slechts één uit, door mijn op elkaar geklemde tanden.

‘Ik haat je.’

Killian

Als een vrouw je met een koude, dodelijke blik in haar ogen vertelt dat ze je haat, doet ze daarna meestal haar uiterste best om verder contact te vermijden.

Dat gaat niet op voor Elly May, zij met de waterslang uit de hel.

Oké, ik heb haar net ondergekotst, dus ze heeft een reden om me te haten. Een uitstekende reden.

Het is jaren geleden dat ik iemand mijn excuses heb aangeboden. Een stemmetje in mijn hoofd oppert dat nu een goed moment zou zijn, maar de whisky die nog steeds door mijn hoofd klotst, is luider dan dat stemmetje.

Shit, alles klotst op dit moment... de grond, mijn hersenen, mijn bloed. Mijn oren suizen, alles klinkt ver weg.

Ik ga out. Ik voel een vage verrassing als mijn waterduivel naar voren stapt, haar armen om me heen slaat en me overeind probeert te houden.

Veel succes daarmee, schat.

Ik hoor haar vloeken, voel haar knieën bezwijken onder mijn gewicht. We vallen samen neer. Ik denk dat ik lach. Ik weet het niet zeker. Alles vervaagt. Gelukkig.

De wereld is een waas. Water spat in mijn gezicht. Alweer. Zo fucking irritant.

Sputerend probeer ik mijn gezicht af te vegen, maar mijn armen lijken wel van rubber, te zwaar om op te tillen.

‘Hou eens op met dat irritante gespartel,’ snauwt een vrouwenstem.

Elly May. Haar stem mag klinken als zacht fluweel, ze is de duivel. Een waterduivel. Misschien bestaat de hel niet uit vuur, maar uit eeuwig verdrinken.

‘Je gaat niet verdrinken,’ zegt ze, terwijl ze me weer natspuit.

Ik sputter weer en spuug een mondvul water uit dat naar braaksel en whisky smaakt. Ik kan niks zien door al het water in mijn gezicht. ‘Wat is de deal met jou en water?’ vraag ik voordat ze me in mijn gezicht sproeit.

‘Het heeft de magische eigenschap om vuil weg te spoelen,’ zegt ze terwijl haar hand over mijn borst wrijft, niet op een rustgevende manier, maar hard, alsof ze mijn huid wil wegschrobben. Ik registreer zeepsop. Het ruikt naar grapefruit en vanille. Meisjesgeuren.

‘Ja, zeep. Water en zeep maken schoon,’ gaat ze verder, alsof ik een baby ben. ‘Bijzonder, hè?’

Sarcasme. Daar ben ik een expert in. Tenminste, als ik niet zo dronken ben dat mijn ogen amper open willen.

Harde handen bewerken mijn hoofdhuid. Vingers blijven in mijn haar haken.

‘Jezus, wanneer heeft deze ragebol voor het laatst een kam gezien?’

‘Bij mijn geboorte. Laat me nu met rust. Laat me opstaan.’

‘Je hebt kots in je haar. Ik was het eruit.’

Ik geef me eraan over en laat haar mijn haar wassen. Haar stem komt en gaat terwijl ze moppert. Ze is nooit zachtaardig.

Maakt niet uit. Ik kan toch niet tegen zachtaardigheid.

Ik word afgedroogd, meegesleept. Alles draait nog steeds. Duiken, wiegen, draaien. Wat ik ook doe om eraan te ontsnappen, het ritme van het leven dringt zich steeds weer aan me op.

‘Ik hoor alleen jouw gewauwel,’ zegt ze, haar gezicht een wazige halo boven me.

Onder me is het zacht. Koele lakens. Zware dekens.

Ze rolt me op mijn zij, schuift kussens achter mijn rug. ‘Als je weer kotst, sta je er alleen voor, vriend.’

Ik ben niet anders gewend, schat.